

Tingueu present l'Accent

Xavier Cortadellas

Ja és ben curiós que hagi coincidit que *Idees de combat* de Josep-Maria Terricabras, el primer llibre d'Accent Editorial, sigui, d'una banda, un recull d'un centenar de notes que han passat del món virtual d'Internet a la galàxia tangible de Gutenberg i, de l'altra, el primer llibre d'una editorial que usa sistema digital i no offset. En parlo amb Oriol Ponsatí-Murlà, el director de publicacions. «Si no és que estem pensant en un lector més aviat fetitxista, pel que fa a la qualitat no sé veure diferències entre els dos sistemes. El digital, però, permet adaptar-nos més a la realitat del mercat, evitar els estocs i editar un centenar d'exemplars en qualsevol moment que es necessitin». Llibres, doncs, quasi a la menuda. Li demano que m'ho concreti. A mitjan mes de març, circulant per les llibreries, Accent Editorial tenia uns 1.500 exemplars d'*Idees de combat*, uns 600 d'*Ecce homo* de Friedrich Nietzsche, entre 400 i 500 de *La claredat d'Heràclit* de Josep Palau i Fabre i d'*El nebot de Rameu* de Denis Diderot. Les notícies de vendes eren prou bones.

Sorgida com un segell d'Edicions a Petició, l'empresa que va néixer l'any 2003 com una *spin-off* de la Universitat de Girona i que edita tesis i altres llibres acadèmics sota comanda, Accent Editorial és una empresa ubicada a Girona, però amb voluntat d'arribar arreu dels Països Catalans. Ho aconsegueixen treballant amb tres distribuïdores: Nordest Llibres per al Principat, Catalunya Nord, Andorra i Madrid; Gea Llibres per al País Valencià, i Editorial Moll per a les Illes. El primer dia que li telefono al mòbil, atrapo l'Oriol Ponsatí entrant a Figueres amb en Josep-Maria Terricabras –«que de fet s'ha convertit en

Oriol Ponsatí, Josep M. Terricabras i Pep Riera.

el nostre consell editorial permanent»– a presentar Accent Editorial a la llibreria Mallart. Entre altres llocs, ho han fet també a Gandia, Palma, Girona, Palafrugell, Sant Feliu de Guíxols i a diferents llibreries i centres culturals de Barcelona. Em diu que volen presentar-la a totes les capitals de comarca i, si em despisto, m'atrapa perquè els presenti a la meua.

Penso que l'Oriol Ponsatí Murlà és molt hàbil. També, quan m'explica que l'editorial es diu Accent perquè de la mateixa manera que, pel que fa al camp tecnològic, posen l'accent en l'edició en digital, en el camp temàtic volen posar-lo en una zona híbrida de la literatura, a mig camí de l'assaig, de la prosa i la poesia. Si tot va com tenen previst, quan el número 248 d'aquesta Revista sigui també una realitat tangible, Accent Editorial haurà editat *Do'm*, una obra de teatre d'Enric Casasses, i un recull de 26 poemes de Salem Zenia, un escriptor algerià que viu refugiat a Barcelona acollit pel PEN català i que escriu en amazig. La traducció ha anat a càrrec de Carles Castellanos, professor de la Facultat de Traducció i Interpretació de la UAB, i de Jamal Saghraoui, marroquí de Nador que fa cinc anys que viu i que estudia a Girona.

Fa uns mesos, Oriol Ponsatí va indicar que a Accent Editorial es proposaven publicar quatre títols a l'any i combinar les obres originals amb traduccions. Llavors, va dir que entre els pròxims títols hi hauria *Camins particulars* de Lluís Freixas, un recull de narracions inèdites, i *Els crims de l'amor*, una novel·la breu del Marquès de Sade. Es deuen haver posposat; la bona cuina és sempre lenta. Em parla encara d'*Ecce Comu*, el recull d'articles que ell mateix està traduint de Gianni Vattimo i en què l'autor defensa un retorn al comunisme. S'entén, doncs, que el presentés a la Fira Internacional del Llibre de Cuba. Tot és màrqueting. Si Nietzsche va provar de fer-nos entendre «com s'arriba a ser allò que ja s'és», Vattimo opta per explicar-nos «com es torna a ser allò que ja s'era». ☹

EN EL MILLOR TEMPS DE LA CERA

Comptant-hi la representant de l'editorial, en Guillem Terribas i en Miquel Pairolí, calculo que una trentena i escaig de persones som a la 22 el vespre que presenten *Cera*. Més o menys, tants com els personatges –«amb nom i presència»– que en Miquel ens diu que hi apareixen. La tramuntana ha bufat durant tot el dia, la nit és molt clara. «Cada cop estic més convençut que el temps és l'element clau del gènere novel·lístic», continua. La paraula Girona no hi apareix ni un sol cop, però les semblances entre aquesta ciutat i la de *Cera* són evidents, sobretot en els dos primers capítols. Els gironins més gironins de tots n'estan satisfets. «Feia temps que no llegia unes planes amb tanta mala llet», diu en Guillem. I en Pairolí fa que no. «Mala llet? Només hi ha distanciament crític», diu quan en Guillem acaba.